

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 14Co/165/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1216201694
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 05. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Katarína Javorčíková
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2016:1216201694.1

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v právnej veci navrhovateľa: V. V. B., nar. XX.XX.XXXX, T. XX, XXX XX A., št. občan SR, zast. advokátkou Q. Q. K., Q. nám. 9, XXX XX A., proti odporkyni: J. R. B., nar. XX.XX.XXXX, T. XX, XXX XX A., št. občan SR, o návrhu na nariadenie predbežného opatrenia, o odvolaní navrhovateľa proti uzneseniu Okresného súdu Bratislava II zo dňa 26.02.2016, č.k. 13C/17/2016-26, pomerom hlasov 3:0, takto

rozhodol:

Odvolací súd uznesenie Okresného súdu Bratislava II zo dňa 26.02.2016, č.k. 13C/17/2016-26 potvrdzuje.

odôvodnenie:

Napadnutým uznesením súd prvého stupňa zamietol návrh navrhovateľa na nariadenie predbežného konania, ktorým by súd do právoplatného skončenia konania vo veci samej uložil odporkyni povinnosť strpieť, aby navrhovateľ býval v rodinnom dome v Bratislave na T. ul. č. XX a povinnosť zdržať sa všetkého, čo by viedlo k obmedzeniu alebo odňatiu práva navrhovateľa bývať v predmetnom rodinnom dome. Návrh zamietol aj v časti, ktorou sa navrhovateľ súčasne domáhal, aby súd zakázal odporkyni predmetnú nehnuteľnosť scudzíť na základe kúpnej zmluvy alebo inej scudzovacej zmluvy alebo uzavretím nájomnej zmluvy, nepeňažného vkladu nehnuteľnosti do obchodnej spoločnosti, resp. iným právnym úkonom smerujúcim k prevodu vlastníckeho práva alebo k zaťaženiu nehnuteľnosti, či už záložným právom, vecným bremenom alebo inou vecnoprávnou či záväzkovoprávnou ťarchou.

Vo veci samej sa navrhovateľ domáha určenia, že má právo bývať v rodinnom dome v Bratislave na T. ul. č. XX a tento užívať. Ďalej sa domáha, aby súd uložil odporkyni povinnosť zdržať sa všetkého, čo by viedlo k obmedzeniu alebo odňatiu práva navrhovateľa bývať v predmetnom rodinnom dome a povinnosť strpieť výkon práva užívania predmetného domu zo strany navrhovateľa.

Súd prvého stupňa svoje rozhodnutie právne odôvodnil ust. § 102 ods. 1, § 75 ods.1, 2, 8 a § 76 ods. 1 písm. f) O.s.p. a § 62 ods. 1 Zákona o rodine (ďalej len ZR).

V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že návrh na nariadenie predbežného opatrenia navrhovateľ odôvodnil tým, že je najstarším z troch detí odporkyne a celý život žije v spoločnej domácnosti s rodičmi a súrodencami. Matka s ním už viac ako rok nekomunikuje. Navrhovateľ sa domnieva, že takéto správanie sa u nej prejavilo po tom, čo sa začal zaujímať o názory svojich rodičov vo veci ich rozvodu. Dňa 11.12.2015 odporkyňa bez vedomia navrhovateľa a manžela (otca navrhovateľa) nechala vymeniť zámky od vstupných dverí rodinného domu na T. ul. XX v A.. Dňa 12.12.2015 mu odporkyňa oznámila, že v rodinnom dome nechala inštalovať aj elektronický bezpečnostný systém a žiadala ho, aby na druhý deň opustil jej dom. Ráno sa zobudil na hádku rodičov o nové kľúče od domu, pričom navrhovateľka následne na polícii nahlásila, že navrhovateľ a jej manžel ju spoločne dobili. Navrhovateľ sa dňa 14.12.2015 od pracovníčky MÚ BA II dozvedel, že jeho trvalý pobyt v rodinnom dome bol navrhovateľkou zrušený od 27.11.2015, teda tri dni po jeho výpovedi na súde vo veci prebiehajúceho

rozvodového konania jeho rodičov. Odporkyňa vie, že inde bývať nemôže, nemá žiadnu inú nehnuteľnosť a jeho majetkové pomery mu neumožňujú získať adekvátny úver. Podľa jeho názoru ako syn odporkyne má legitímne právo bývať v predmetnom rodinnom dome, v spoločnej domácnosti jeho rodičov a dvoch ďalších súrodencov. Správanie odporkyne považuje za zneužívanie subjektívnych práv a za šikanu. Domnieva sa, že má právo podieľať sa na životnej úrovni svojej matky (§ 62 ods. 2 ZR) a právo mať zabezpečené elementárne bývanie. Podľa jeho názoru existuje dôvodná obava, že mu odporkyňa svojím konaním znemožní bývanie v predmetnom rodinnom dome, čo poškodí jeho legitímne záujmy a čo je spoločensky neakceptovateľné, protiprávne, nepoživajúce právnu ochranu. Má za to, že je jednoznačne dané bezprostredné ohrozenie jeho bývania, čo dokazujú vlastné slová odporkyne i spôsob jej správania.

Súd prvého stupňa mal preukázané, že odporkyňa je výlučnou vlastníčkou rodinného domu so súp. č. XXXX na T. ul. č. XX v A., postavenom na pozemku s parc. č. XXXXX - zastavané plochy a nádvoria a parc. XXXXX/X - zastavané plochy a nádvoria, zapísaných na LV č. XXXX, k.ú. C..

Odporkyňa podala dňa 13.12.2015 na OO PZ Bratislava - C. trestné oznámenie na svojho manžela a svojho syna, t.j. navrhovateľa z dôvodu, že ju dňa 13.12.2015 mali fyzicky napadnúť, čím mali narušiť občianske spolunažívanie drobným ublížením na zdraví a iným hrubým správaním. Navrhovateľ a jeho otec podali dňa 19.01.2016 na OO PZ Bratislava - C. vysvetlenie k uvedenému skutku podľa § 60 ods. 2 zákona o priestupkoch.

Podľa názoru súdu prvého stupňa, základnou podmienkou nariadenia predbežného opatrenia je, že navrhovateľ preukáže, že ohrozenie jeho záujmov je naliehavé a existuje odôvodnená potreba, aby súd predbežným opatrením pomery účastníkov dočasne upravil. Nariadenie predbežného opatrenia predpokladá, aby sa aspoň osvedčila danosť práva a aby neboli vážnejšie pochybnosti o potrebe predbežnej úpravy. Súd preto pri skúmaní splnenia podmienok na nariadenie predbežného opatrenia skúma len existenciu najzákladnejších skutočností, ktoré vytvárajú predpoklad na poskytnutie dočasnej ochrany nároku uplatňovaného v súdnom konaní.

Súd uviedol, že obsah práva, ochrany ktorého sa navrhovateľ domáha, je nevyhnutné posudzovať v spojení s § 62 ods. 1 ZR, podľa ktorého zákonná povinnosť rodičov plniť vyživovaciu povinnosť k deťom trvá do času, kým deti nie sú schopné samé sa živiť. Citované ustanovenie vychádza z definitívnosti získania predpokladov na výkon povolania. Závery súdnej praxe tiež spájajú vznik schopnosti samostatne sa živiť aj so vznikom nároku na príslušné dávky systému sociálneho poistenia v prípade ukončenia prípravy na budúce povolanie a neuplatnenia sa na trhu práce. Navrhovateľ má v súčasnosti 30 rokov a ukončil magisterské štúdium. Podľa svojich vyjadrení sa pokúšal etablovať s podnikateľskými aktivitami na Slovensku a v Rakúsku a plánuje pokračovať v doktorandskom štúdiu. Žiadnym spôsobom však nepreukázal, že by bol odkázaný na poskytovanie výživy zo strany svojich rodičov. Súd má za to, že navrhovateľ absolvovaním vysokoškolského štúdia druhého stupňa ukončil prípravu na budúce povolanie a nadobudol tak schopnosť samostatne sa živiť. Na uvedenú skutočnosť nemá vplyv ani to, že navrhovateľ nevlastní inú nehnuteľnosť a podľa jeho vyjadrenia mu majetkové pomery neumožňujú získať adekvátny úver (túto skutočnosť navrhovateľ pritom žiadnym relevantným spôsobom nepreukázal). Súd na základe uvedených skutočností dospel k záveru, že navrhovateľ dostatočným spôsobom neosvedčil danosť práva, ochrany ktorého sa v konaní domáha.

Súd prvého stupňa ďalej zistil, že uznesením Okresného súdu Bratislava II č.k. 16C/21/2016-12, zo dňa 10.02.2016, bolo nariadené predbežné opatrenie podľa § 76 ods. 1 písm. g) O.s.p., ktorým bola navrhovateľovi uložená povinnosť nevstupovať do nehnuteľnosti zapísanej na LV č. XXXX, k.ú. C., pod A "majetková podstata": parc. č. XXXXX o výmere XXX m², zastavané plochy a nádvoria a č. XXXXX o výmere XXX m² záhrady a stavba so súp. č. XXXX na parcele č. XXXXX - rodinný dom, vo vlastníctve J.. R. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom T. XX, A., t.j. odporkyne. Uznesenie bolo doručené navrhovateľovi dňa 17.02.2016. Navrhovateľ podal dňa 23.02.2016 proti predmetnému uzneseniu odvolanie. Hoci navrhovateľ (v konaní 16C/21/2016 v postavení odporcu) podal proti predmetnému uzneseniu odvolanie, uznesenie o predbežnom opatrení podľa § 76 ods. 1 písm. g) O.s.p. je vykonateľné dňom jeho nariadenia (§ 75 ods. 5 O.s.p.). Súd pri rozhodovaní vychádzal zo skutkového stavu v čase vydania rozhodnutia. Keďže o odvolaní navrhovateľa nebolo doposiaľ rozhodnuté, aktuálne je skutkový a právny stav taký, že navrhovateľovi bol uložený zákaz vstupovať do predmetného domu. Z uvedeného dôvodu by v prípade následného rozhodnutia súdu, ktorým by sa matke navrhovateľa uložila povinnosť strpieť bývanie, išlo o zásah do princípu právnej istoty.

Navrhovateľ sa súčasne domáhal, aby súd predbežným opatrením zakázal odporkyni predmetnú nehnuteľnosť scudziť, dať do nájmu, prípadne zaťažiť právom tretích osôb. V súvislosti s touto časťou návrhu súd uviedol, že súčasťou vlastníckeho práva je právo predmet vlastníctva držať, užívať, požívať jeho plody a úžitky a nakladať s ním. Navrhovateľ nemá k predmetnej nehnuteľnosti žiaden právny vzťah, svoj záujem na nariadení predbežného opatrenia odôvodňoval len potrebou zabezpečenia bývania, na ktoré mal ako syn odporkyne podľa svojho názoru legitímne právo. Vzhľadom na už vyslovený právny názor k právu navrhovateľa na zabezpečenie bývania pre neho zo strany jeho rodičov, nie je daný žiaden dôvod, pre ktorý by bolo nevyhnutné dočasne upraviť pomery účastníkov nariadením predbežného opatrenia a zasahovať tak do výkonu vlastníckych práv odporkyne k jej nehnuteľnosti.

Súd prvého stupňa zdôraznil, že zo zistených skutočností možno dospieť k záveru, že bezprostredná ujma navrhovateľa by mohla spočívať v strate bydliska, keďže odporkyňa zrušila navrhovateľovi v predmetnom rodinnom dome trvalý pobyt (vyplýva aj z Registra obyvateľov). Zároveň mu však bol predbežným opatrením uložený zákaz do tohto rodinného domu vstupovať. Podľa názoru súdu prvého stupňa však navrhovateľ dostatočným spôsobom neosvedčil ani danosť práva, ochrany ktorého sa domáha a rovnako nepreukázal potrebu dočasnej úpravy pomerov účastníkov konania. Súd s poukazom na citované zákonné ustanovenia vyhodnotil návrh na nariadenie predbežného opatrenia ako nedôvodný, a preto ho v celom rozsahu zamietol.

Navrhovateľ podal proti uzneseniu súdu prvého stupňa prostredníctvom svojej právnej zástupkyne včas odvolanie. Potvrdil v ňom, že medzičasom bolo Okresným súdom Bratislava II vydané predbežné opatrenie (uznesenie zo dňa 10.02.2016, č.k. 16C/21/2016), ktorým mu bol vyslovený zákaz vstupu do rodičovského domu. Toto uznesenie bolo vydané na základe dezinformácií jeho matky, ktorú nikdy fyzicky neatakoval, žiadnej trestnej činnosti sa voči nej nedopustil. Konanie svojej matky vníma ako neprípustnú odvetu za obsah jeho svedeckej výpovede dňa 24.11.2015 v konaní na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 17C/192/2014 a jeho angažovanosť v „rodičovskom rozvoze“. Poukázal na to, že z rozhodovacej činnosti Najvyššieho súdu SR vyplýva, že pri podozrení z násillia voči spolubývajúcemu sa musí popísaný skutkový stav súdu vzhľadom na všetky okolnosti javiť ako nanajvyš pravdepodobný. V danom prípade však takýto stav nikto nevyslovil. Nestačí len púhe tvrdenie zainteresovanej osoby, v danom prípade odporkyne. Poukázal aj na to, že nie je daná podmienka bývania odporkyne v dome na T. XX v zmysle ust. § 76 ods. 1 písm. g) O.s.p., keďže v rozvodovom konaní uviedla, že sa z domu vysťahovala a že býva u priateľky. Do domu chodí len sporadicky, keď je doma aj syn W..

Navrhovateľ v odvolaní zdôraznil, že právo nesmie umožniť rodičovi, aby v akomsi iracionálnom, alebo netransparentnom záchvate, urobil zo svojho dieťaťa bezdomovca. Poukázal na čl. X ZR, v zmysle ktorého majú všetci členovia rodiny povinnosť si vzájomne pomáhať a podľa svojich schopností a možností zabezpečovať zvyšovanie hmotnej a kultúrnej úrovne rodiny. Zdôraznil, že postupom odporkyne je dotknutý na svojom práve na bývanie. V tejto súvislosti poukázal aj na Európsku sociálnu chartu a na jej čl. XX/X, ďalej judikát NS SR č. X/XXXX No, rozsudok NS SR sp. zn. 3 Cdo 43/1999 z 27.01.2000 a uznesenie NS SR sp. zn. 3 M Cdo 19/2009 z 03.02.2011, s ktorými je jeho argumentácia v súlade.

V danom prípade boli všetky argumenty navrhovateľa pri rozhodovaní súdom ignorované, čo znamená, že sa súd prvého stupňa s nimi ústavným spôsobom nevyporiadal. Chýbajúca argumentácia súdu musí byť považovaná za prejav arbitrárnosti a teda za porušenie základného práva účastníka súdneho konania podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR (napr. II.ÚS 410/2006, III.ÚS 198/2011). Zdôraznil, že v zmysle uvedených nálezov Ústavného súdu SR, účelom odôvodnenia rozhodnutia je jeho spôsobilosť preukázať správnosť rozhodnutia vo veci a zároveň aj vytvorenie náležitého podkladu pre kontrolu jeho správnosti, ako aj konania, ktoré predchádzalo jeho vydaniu. Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu. Okresný súd sa v odôvodnení napadnutého rozhodnutia vôbec nevysporiadal s tým, prečo sa odklonil od mnohých judikovaných káuz, ani na akom právnom základe vec inak posúdil (poukaz na rozsudok NS ČR sp. zn. 30 Cdo 2811/2007 zo dňa XX.XX.XXXX). Keďže prvostupňový súd dostatočne nezdôvodnil právne konštrukcie jeho rozhodnutia, je toto rozhodnutie nepreskúmateľné, neurčité, nezrozumiteľné a je prejavom ľubovôle. Podľa jeho názoru prvostupňový súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a vec nesprávne právne posúdil. Vo vzťahu k predbežným opatreniam

podľa neho nemožno hovoriť o právnej istote, keďže nariadené predbežné opatrenie nefixuje definitívne situáciu.

Navrhol, aby odvolací súd napadnuté rozhodnutie zmenil tak, že jeho návrhu vyhovie a nariadi predbežné opatrenie v ním navrhovanom znení.

Odvolací súd viazaný rozsahom a dôvodmi podaného odvolania podľa § 212 ods. 1 O.s.p. prejednal vec bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p., a po oboznámení sa aj s rozhodnutiami odvolacieho súdu v súvisiacich veciach (2Co 140/2016 a 4Co/208/2016) dospel k záveru, že uznesenie súdu prvého stupňa je vecne správne, a preto odvolaniu navrhovateľa nemožno priznať úspech.

Podľa § 102 ods. 1 veta prvá O.s.p., ak treba po začatí konania dočasne upraviť pomery účastníkov alebo zabezpečiť dôkaz, pretože je obava, že neskôr ho nebude možné vykonať alebo len s veľkými ťažkosťami, súd na návrh neodkladne nariadi predbežné opatrenie alebo zabezpečí dôkaz.

Podľa § 76 ods. 1 písm. f) O.s.p., predbežným opatrením môže súd uložiť účastníkovi najmä, aby niečo vykonal, niečo sa zdržal alebo niečo znášal.

Ako už bolo vyššie uvedené, navrhovateľ sa návrhom na nariadenie predbežného opatrenia domáhal, aby súd uložil odporkyni povinnosť strpieť, aby býval v rodinnom dome v Bratislave na T. ul. č. XX a aby jej uložil povinnosť zdržať sa všetkého, čo by viedlo k obmedzeniu alebo odňatiu jeho práva bývať v predmetnom rodinnom dome. Ďalej sa domáhal uloženia zákazu odporkyni predmetnú nehnuteľnosť scudziti na základe kúpnej zmluvy alebo inej scudzovacej zmluvy alebo uzavretím nájomnej zmluvy, nepeňažného vkladu nehnuteľnosti do obchodnej spoločnosti, resp. iným právnym úkonom smerujúcim k prevodu vlastníckeho práva alebo k zaťaženiu nehnuteľnosti, či už záložným právom, vecným bremenom alebo inou vecnoprávnou či záväzkovoprávnou ťarchou.

Účelom predbežného opatrenia po začatí konania je rýchla, i keď len dočasná úprava právnych pomerov účastníkov konania. Pre úspešné uplatnenie nároku na nariadenie predbežného opatrenia vyžaduje zákon osvedčenie nároku, ktorému sa má poskytnúť predbežná ochrana, ako aj naliehavosť potreby takejto dočasnej úpravy pomerov účastníkov, teda osvedčenie, že bez úpravy právnych pomerov by bolo právo navrhovateľa ohrozené, pričom hrozba musí byť bezprostredná a reálna. Oba predpoklady musia byť naplnené súčasne, inak nie je možné návrhu vyhovieť. Pre nariadenie predbežného opatrenia nie je potrebné jednoznačne preukázať oprávnenosť uplatneného nároku. Postačuje, aby tento nárok bol osvedčený. Osvedčenie na rozdiel od dokázania znamená, že súd pomocou ponúknutých dôkazných prostriedkov zisťuje najvýznamnejšie skutočnosti. Pre rozhodnutie postačuje, že osvedčovaná skutočnosť sa súdu vzhľadom na všetky okolnosti javí ako nanajvýš pravdepodobná. Súd prvého stupňa postupoval správne, keď skúmal, či navrhovateľ osvedčil skutočnosti, ktoré by nariadenie predbežného opatrenia podľa ust. § 76 ods. 1 písm. f) odôvodňovali.

V čase rozhodovania súdu prvého stupňa o návrhu navrhovateľa na nariadenie predbežného opatrenia, hlavne prvého navrhovaného petitu (26.02.2016), bola pre zamietnutie návrhu podľa názoru odvolacieho súdu rozhodujúca aj tá skutočnosť, že Okresný súd Bratislava II uznesením zo dňa 10.02.2016, č. k. 16C/21/2016-12, vydal predbežné opatrenie, ktorým navrhovateľovi (v uvedenom konaní v pozícii odporcu) uložil povinnosť nevstupovať do predmetného rodinného domu v Bratislave na T. ul. č. XX, zapísaného na LV č. XXXX, k.ú. C.. Toto uznesenie, hoci navrhovateľ proti nemu podal odvolanie, bolo v čase rozhodnutia súdu o návrhu navrhovateľa na nariadenie predbežného opatrenia účinné. V prípade vydania navrhovateľom požadovaného predbežného opatrenia by teda popri sebe existovali dve rozhodnutia, ktoré sa týkajú toho istého právneho problému, avšak každé z nich by daný problém riešilo opačným spôsobom. Išlo by o rozporné a protirečiacie si rozhodnutia. Práve táto situácia by podstatným spôsobom zasiahla do princípu právnej istoty (túto skutočnosť správne konštatoval súd prvého stupňa vo svojom rozhodnutí), a to napriek tomu, že v obidvoch prípadoch ide len o dočasnú úpravu právnych vzťahov účastníkov konania.

Aj v čase rozhodovania odvolacieho súdu v predmetnej právnej veci (24.05.2016), o odvolaní navrhovateľa proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa vo veci vedenej na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 16C/21/2016 (v tejto veci v pozícii odporcu) ešte nebolo odvolacím súdom rozhodnuté, a preto

bolo nariadené predbežné opatrenie stále účinné. Odvolací súd o odvolaní v uvedenej veci rozhodol až uznesením zo dňa 27.05.2016, č.k. 4Co/208/2016-59, ktorým uznesenie súdu prvého stupňa zmenil tak, že návrh navrhovateľky (v prejednávanej veci odporkyňa) na nariadenie predbežného opatrenia (zákaz vstupu pre navrhovateľa do rodinného domu) zamietol. Pre rozhodovanie súdu je rozhodujúci stav v čase jeho vyhlásenia rozhodnutia (§ 154 ods. 1, v spojení s ust. § 167 ods. 2 O.s.p.).

V tejto súvislosti s poukazom na osvedčenie základných skutočností potrebných pre záver o pravdepodobnosti nároku, ktorému sa má poskytnúť predbežná ochrana, ako i s poukazom na osvedčenie, či tu existuje, resp. neexistuje nebezpečenstvo reálnej a bezprostredne hroziacej ujmy, odvolací súd dospel k záveru, že navrhovateľ v predmetnej veci neosvedčil danosť uplatňovaného práva. Je nesporné, že dieťa má do určitého času, ktorý je určený v závislosti od jeho schopnosti samostatne si zabezpečiť všetky základné životné potreby, odvodené právo bývania u rodiča (rodičov). Navrhovateľ však žiadnym spôsobom nepreukázal, že hoci už skončil vysokoškolské štúdium druhého stupňa a začal podľa jeho vlastného vyjadrenia s podnikaním, nie je spôsobilý si zabezpečiť samostatné bývanie, čo i len formou podnájmu. Okrem toho za predpokladu, že je na bývanie v dome svojej matky naďalej odkázaný, nepreukázal potrebu okamžitého zásahu zo strany súdu na ochranu jeho práv. Z už spomínaných rozhodnutí Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 4Co/208/2016 a 2Co/140/2016 vyplýva, že po incidente, ktorý sa odohral medzi rodičmi navrhovateľa, ktorého bol navrhovateľ účastný, odporkyňa zo svojho rodinného domu odišla a tento užíva navrhovateľ spolu so svojim otcom a mladším bratom Petrom. Navrhovateľ ani v odvolaní neuviedol a nepreukázal nejaké nové skutočnosti, ktoré by osvedčovali, že odporkyňa aktuálne robí konkrétne kroky k tomu, aby dosiahla vysťahovanie navrhovateľa zo svojho rodinného domu, k čomu nepostačuje jeho odhlásenie z trvalého pobytu v jej rodinnom dome. Za danej situácie, keď už bolo na základe odvolania navrhovateľa (v inom konaní v pozícii odporcu) odvolacím súdom zmenené uznesenie Okresného súdu Bratislava II zo dňa 10.02.2016, č.k. 16C/21/2016-12, ktorým mu bol nariadený zákaz vstupu do predmetného rodinného domu jeho matky a návrh odporkyne (v tom konaní v pozícii navrhovateľky) bol zamietnutý je zrejmé, že nateraz neexistuje právna a ani žiadna reálna prekážka pre užívanie predmetného rodinného domu zo strany navrhovateľa.

Za súčasného stavu nie je daný žiaden dôvod, pre ktorý by bolo nevyhnutné dočasne upraviť pomery účastníkov konania nariadením predbežného opatrenia v súvislosti s ohrozením práva navrhovateľa na bývanie v rodinnom dome jeho matky. Pokiaľ ide o druhý z navrhovaných petitov, odvolací súd poukazuje na správne závery súdu prvého stupňa a zdôrazňuje, že navrhovateľ nepreukázal, že by odporkyňa robila konkrétne kroky, ktoré by viedli k scudzeniu, prenajatiu alebo inému zaťaženiu jej nehnuteľnosti.

Z uvedených dôvodov odvolací súd napadnuté uznesenie podľa § 219 ods. 1 O.s.p. ako vecne správne potvrdil.

O trovách konania súvisiacich s návrhom na nariadenie predbežného opatrenia rozhodne súd prvého stupňa v konečnom rozhodnutí o veci samej.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.